

păra înfrîngerile pasagere și de a ridica pe o treaptă mai înaltă ceea ce seamănă numai cu o datorie, dar e, în realitate, o pasiune.

Am înscris în repertoriul nostru două lucrări dramatice. Cea dintîi se intitulează *Nicnic* și e opera unor debutanți: Anca Bursan și Gh. Panco. Comedia lor, primită entuziasmat de oameni cu gust ales ca Șerban Cioculescu și Alexandru Paleologu, reia tema lui Don Quijote în zilele noastre, dezvăluind încă o dată ceea ce e tragic și ceea ce e comic într-o aventură spirituală care rămîne una din dimensiunile cele mai frumoase ale omului. E o piesă cu mai multe straturi de înțelesuri, de un umor adumbrat de o anume melancolie și care dezvăluie nevoia și ravagiile setei de ideal.

Mai tîrziu, va fi pusă în scenă o piesă semnată de Ion Băieșu, *Nu muriți din întîmplare*, o comedie dezvoltată în jurul unei situații insolite; acțiunea reunește un grup de personaje ce se întîlnesc imediat după deces și-și judecă viața în lumina ireparabilului. Dacă piesa se trage din fascicolul de motive și procedee al literaturii absurdului, concluzia este potrivnică spiritului acestei dramaturgii, autorul arătînd cu umor exploziv, sarcastic, ceea ce e lesnicios și abuziv în neîntrerupta cochetare cu ideea de moarte. Mă bucur că Ion Băieșu întîmpină cu un ris sănătos imprecizia metafizică, invocarea transcendentului într-un moment cînd acești termeni au început să circule prea deseori, fără gravitate și, mai ales, fără răspundere sub condeiul unor scriitori și esești. Căci este astăzi la modă, printre juri și mai puțin juri, o filozofie a misterului ca funcție creatoare în artă și la această idee sint mulțumit a nu fi complice.

Alegînd aceste două texte am sentimentul că răspundem nu numai unor dezerdate de principii ale repertoriului nostru, dar că ele prilejuiesc colectivului alternarea a două stiluri de joc și îndepărtează primejdia monotoniei și a deprinderilor rutiniere.

Cît privește viitorul al doilea, orice previziune mi se pare temerară. Dacă ar fi să mă iau după o serie de producții mai recente, aș zice că experiența încă neasimilată a literaturii de avangardă seduce pe unii scriitori tineri. Nu știu însă cît e mimetism, cît e autenticitate în aceste manifestări iconoclaste. Mi-e greu să discriminez între o nevoie organică de a sparge formele consacrate ale dramaturgiei și o voință (epigonă) de a epata.

Promițător în acest fenomen nu e fenomenul în sine, ci anumite piese ca *Iona* de Marin Sorescu (și care dovedesc un efort de adîncire a ideii de om), efervescența pe care ele o vor crea. Problema este însă ce va urma. Cine știe, poate că teatrul se va întoarce, în fine, să asculte fără spaimă inutilă, fără grimasă, bătăile simple ale inimii omenești...

DINU CERNESCU

Nu vreau să răspund la întrebările puse de dv. din următoarele motive:

1. Pe acei „dramaturgi” care scriu ca să-și omoare timpul sau mai bine zis ca să ne omoare timpul, scriind cu un ochi în Beckett și cu celălalt în Ionescu (sau, dacă preferați alți autori, schimbați numele proprii cu cele ale dramaturgilor model preferați) rîndurile mele o să-i lase indiferenți.

2. Pe acei „dramaturgi“ care scriu piese „ca să treacă“, „ca să meargă“ și „ca să plăcă“, adică piese utile doar propriilor lor carnete de CEC, rindurile mele nu o să-i facă să-și schimbe genul.

3. Iar pe dramaturgii care se chinuiesc greu cu adevărul — pentru că adevărul îl așezi greu pe hîrtie — și care își dau rar, cu zgîrcenie responsabilă, la iveală un text, text în care și-au pus propriile lor bucurii, îndoieli și întrebări, nici un interviu din lume nu-i va face să scrie mai repede și mai mult. Către ei se îndreaptă așteptările noastre.

LUCIAN GIURCHESCU

1. Scriu rîndurile de față în primele zile ale lui martie. Pînă la apariția lor va mai trece destul de mult timp. Și cum practica ne-o confirmă, nu de puține ori, într-un asemenea interval, se petrec adevărate „bulversări“ în repertoriile și în planurile teatrelor. Deci orice fel de planuri rămîn planuri, și cer cititorilor îngăduința de-a vorbi despre gînduri și perspective cu amendamentul de mai sus.

Am optat pentru înscenarea ultimei piese a lui Horia Lovinescu, deoarece o consider adevărată, incisivă, inteligentă și teatrală. Aș dori să montez o piesă de Dorin Moga și una de Paul-Cornel Chitic fiind convins că e datoria noastră de a-i aduce la lumina rampei pe acești debutanți valoroși. Voi pune în scenă ultima piesă a lui Băieșu, care se dovedește un partener extrem de agreabil, sensibil și deloc infatuat, și, în sfîrșit, aș vrea să conving un teatru să pună în lucru o piesă pseudo-istorică de Al. T. Popescu. E mult? Dar oare cite se vor împlini?

2. Urme de conformism găsești în toate, dar de asta n-a scăpat nici Molière. Îmi place adevărul lor (mă refer la piesele de mai sus), lipsa de prejudecăți, diversitatea. Dezideratele oamenilor de teatru? „E“ unul singur: piesa bună. Restul — povești pentru adormit copiii, pentru încîntat snobii, pentru autoreclama.

3. Da și nu. Mai degrabă nu. Regizorul este un angajat. Și nu primul. Înaintea lui îl avem pe administrator și avem planul financiar, apoi pe secretarul literar și cite o dată și pe alții. Poate așa e normal. Eu pot refuza texte proaste și propune texte bune, asta neînsemnînd că voi avea cîștig de cauză. Totuși încerc să ajut, să influențez, să mă bat. Cîteodată reușesc imediat. Cîteodată nici nu e nevoie de insistențe, cum s-a întîmplat — în principiu — cu o serie de piese scurte românești la „Nottara“. Cîteodată sînt total de acord cu opțiunea teatrului, ca în cazul *Opinie publice*.